Адам Міцкевич

Плавець

Перекладач: Б.Тен

Джерело: Міцкевич Адам. Вибране: Поетичні твори.— К.: "Веселка", 1984

О море життьове! Яке страшне ти нині!
Коли я відпливав, світилось мрійно ти!
І от — навколо ніч, і ці громади пінні —
Несила ні вперед, ані назад пливти!
Чи, може, потонути в цій пучині?

Щасливий, з ким пливуть стерничими в човні
Краса з Чеснотою, небесні сестри чисті!
Коли спадає ніч на хвилі мовчазні,
Одна у келиху подасть нектар іскристий,
А та погляне ніжно в тишині.

Щасливий, хто й самій довірився Чесноті,
Бескеття слави він напевно досягне,
Бальзам черпаючи в цій неземній істоті.
Та як його Краса привітом обмине,
Доплине весь він у крові і в поті.

Коли ж Краса йому всміхнеться лиш на мить
І, віднімаючи оманливі надії,
Від нього ще в путі зрадливо відлетить,-
Ах, цілий світ тоді для нього спорожніє,
Й Чесноти келих болю не втолить!

Краси утративши небесну насолоду,
В змаганні з бурею і з пітьмою в борні,
Не серце трепетне — обняти перса з льоду,

Хапатись в розпачі за руки кам'яні,-
Хто цю жахливу витерпить негоду?

Нестерпні муки то! Спинити ж легко їх,
Щоб ні тривог не знать,
ні болю, ні страждання!
Та чи з тобою все загине в хвилях тих?
Чи тим, хто побував у надрах існування,
Від сил уже не вирватись живих?

Все, що живе, умре,— ми чуємо навколо.
А голос віри в нас так впевнено дзвенить,
Що зорям духу вже не згаснути ніколи,
Що вічно міряти безмежну їм блакить,
Допоки час обходить вічне коло.

Хтось крикнув з берега?
Чиїсь бринять жалі?
Невже і досі ви, брати мої і друзі,
Нерушно стоїте на кам'яній скалі?
І не втомились ви дивитися в напрузі,
Чи я здолаю хвиль обійми злі?

Коли ж в безодню я порину в безнадії,
Лиш осуд і докір пошле мені земля,-
Не долітають-бо до нас лихі борвії,
Що позривали тут всі линви з корабля,
Та й хмара грозова вам ледве мріє.

І марно прагнете ви те урозуміть,
Що я переживав між блискавок і грому,
Щоб вам судить мене, в мені вам треба жить,
Крім бога, не дано судити нас нікому,
Пливу я далі, ви ж додому йдіть.

17 квітня 1821